

SZENTJÓBY TAMÁS VERSEI

K E N T A U R

Összeérő
két idő

partjuk között
egy rejtett árny
fordul egyre beljebb

És felfelé
úzik a dalt a paták

K E R T

Az alvó asszony
kinek arcán átlép
a nyomtalan sugár
kitakarózik emlékem előtt
hogy végképp elfeledjen.

Benne mint az átlátszatlan szenvedés
enyészek el
s nem térek vissza soha.

Viperafű színén
e zengő kertben
meghajló fák
és táruló bokrok előtt
csak a csendes születés fénye
világít az átfoghatatlan szenvedélyben.

De összeégett arcunk
e magasztos emelkedésben
egymás jelét
a hajnal havába hintve
a büntől íme feloldozódik
és minden emléket
az elhaló test dombjára szórva
e szerelemtelen álomban
örökre találkozik.

TORNÁC

Az enyhe éj
az esőszagú tornác
ahol a befelé sziporkázó test
az égre leszáll

A sötétség kérgén
áttetszik még a gyenge táj
amint megtér lassan
a tisztátalan emlékek közé
Hangtalan bozótok
utolsó csipkái alámerülnek
a boldog völgyekbe
hűvös ének esőzi odalent
az álmatlanok arcát

Az érintetlen sugárzás ívén
a Király híre zeng
ó ébrenlét
e gyásztalan halálban

Kihunyt szem sarlója
elhalt kéz hajtása
örök harmat rád:

a kétnemű Szűz testén
fehéren lobog
a szerelem

AZ ÉJI ESŐZÉS

Az éji esőzés
kiszabadít és megfoszt
a felszín köreitől

A lélegzet sötét mezején
a szétomló test
már elvész a virágzás öblében

Némán övez itt a
mozdulatlan
és ragyog

Ez az a határtalan jelen
melyben a megtisztulás
az állandóság
ékköveként
fű harmat és vonulás
a halhatatlan
leroskadó
és szabadon eresztett
ígérete.

K Ö R

Leszáll a Hold
a völgyre
és útjára ismer
a Titoktalan.

Szól,
majd halálát rejtett szárnyra öltve
áttún a feltárt kapun.
Szelíd ujj
érinti nyomát:
ez itt a Kör,
mely sebén át
viszatért
s arcunk örökre fénybe vonja.

De várj egy másik éjszakát.